

народното просвѣщение Д-ръ Ив. Шишмановъ да изучава литература.

К. Христовъ почналъ да пише стихове още като ученикъ. На 10 годишна възраст той се опиталъ да разкаже въ стихове за изгарянето на родния си градъ Стара-Загора. Неговото отлично стихотворение Въ пламъцитѣ на Стара-Загора се е зародило въ главата му още тогава.

Първитѣ му стихотворения се напечатаха презъ 1895 г. въ най-хубавото българско списание „Мисль“. Следъ това почнаха да се редятъ сбиркиѣ му: Пѣсни и въздишки (1896), Трепети (1897), Вечерни сѣнки (1898), На кръстопжтъ (1901), Избрани стихотворения (1903), Самодивска китка (1904). Тия стихотворения спечелиха на К. Христовъ голѣма слава и той бѣ признатъ за единъ отъ нашитѣ първи поети. По-късно той написа и други произведения, отъ които по-лични сж драмитѣ: Стѣлпотворение (1905), Боянъ магесникътъ (1914), а презъ време на балканската война: Стария воинъ, Охридска девойка, Ржченица и др.

Отъ изброяване на горнитѣ произведения само, се вижда, че К. Христовъ е много плодовитъ писателъ — единъ отъ най-даровититѣ поети. Много отъ неговитѣ стихотворения напомнятъ народнитѣ пѣсни: въ тѣхъ звънти шумътъ на балканското поточе и лѣха миризмата на полската теменужка. Поетътъ обича природата; тя оживѣва въ неговитѣ пѣсни, добива душа и заговорва на читателя. Въ други стихотворения поетътъ ни дава картини отъ нашето село, отъ живота на нашия селянинъ, съ неговитѣ радости и скърби, грижи и залиси. Много отъ пѣснитѣ на К. Христовъ разкриватъ радоститѣ и възторга на нашия народъ отъ бойнитѣ подвизи на неговитѣ синове, които се